

คุณยายผู้เลี้ยงมัจฉาตัว

อาตมาหลงใหลอยู่เป็นเวลานานว่า ตัวเองมีความอ่อนน้อมถ่อมตนถึงขนาดลดตัวลงไปจัดรองเท้า ซึ่งเจ้าของเองยังไม่อินังขังขอบ สลัดทิ้งไว้ให้คนอื่นเขาเหยียบยำ แต่พอได้เลื่อนตำแหน่งมานั่งใกล้คุณยาย จึงรู้ว่าความถ่อมตนของอาตมาเล็กน้อยนักเมื่อเทียบกับของคุณยาย

คุณยายมีกระโถนบัวหน้าลายประจำตัวอยู่ใบหนึ่ง มีกระดาดหนึ่งสีส้มพิมพ์ตัดเป็นสี่เหลี่ยมขนาดพอดีปากกระโถนวางไว้เป็นตั้ง พอคุณยายบัวหน้าลายหรือน้ำล้างปากลงไปก็

หนึ่ง ก็เอากระดาษที่ตัดไว้ใส่ปิดทับลงไปแผ่นหนึ่ง ทั้งเปลือก
ผลไม้หรือเศษผงอะไรลงไปเสร็จแล้วก็เอากระดาษปิดทับทุกที่
เห็นบ่อยเข้าอดสงสัยไม่ได้ก็เลยถาม คุณยายตอบว่า

“คุณเจ้จ ยายแก่แล้ว ต้องอาศัยคนอื่นเขาเทกระโถน
ล้างกระโถน คนทำแม้จะเป็นหลานของยายเองก็รู้สึกเกรงใจ
เขา พวกเสลดน้ำลายที่ลอยเป็นฝ้าหรือของที่เราทิ้งลงกระโถน
เป็นของไม่น่าดู น่ารังเกียจน่าขยะแขยง ถ้าปิดไม่ให้เห็นเสีย
เห็นแต่แผ่นกระดาษสะอาดๆ เขาจะได้ไม่รังเกียจเวลาจะจับ
จะทำให้ แล้วแบบนี้แก้วนํ้าเดียวเดี๋ยวก็กเลี่ยน ไม่ต้อง
ออกแรงขัด”

ดูคุณยายซิ... ขนาดเป็นครูอาจารย์สอนลูกศิษย์ลูกหาตั้ง
เยอะเยอะยังเสียมเยียมตัว ไม่อยากให้ใครต้องไม่สบายใจ
หรือฝืนใจทำอะไรให้ท่าน แม้ผู้นั้นจะเป็นเด็กที่ท่านอุปการะ
เลี้ยงดูมาเอง พวกเราเคยคิดอย่างนี้บ้างไหม...